

KRONIKA RODU PŘÍŠERÁKŮ

MADLA POSPÍŠILOVÁ KARASOVÁ

KRONIKA RODU PŘÍŠERÁKŮ

KRONIKA RODU PŘÍŠERÁKŮ

MADLA POSPÍŠILOVÁ KARASOVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Madla Pospíšilová Karasová, 2020
Illustrations © Antonín Pospíšil nejml., 2020
Cover Art © Lukáš Tuma, 2020
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-965-2 (print)

ISBN 978-80-7557-917-1 (ePub)

ISBN 978-80-7557-918-8 (mobi)

ISBN 978-80-7557-919-5 (pdf)

Mému milému muži za jeho pochopení, všem přátelům, kteří mě podporovali, a hlavně mým báječným dětem, které jsou neustálým a nevyčerpatelným přílivem inspirace.

Veliké díky pak patří Nakladatelství Epoque, které mělo koule vstoupit do neprobádaných vod, a největší dík náleží úžasné a pečlivé redaktorce Pavlíně Kajnarové, která se tak stala Příšerákům adoptivní matkou.

Bez vás by to nešlo.

UPOZORNĚNÍ

Tato kniha bez obalu a bez politické i jiné korektnosti popisuje příběh jedné rozrůstající se rodiny. V míře větší než malé obsahuje sprostá slova, černý humor, ironii i sarkasmus a notnou dávku nadšázky.

Kdo není obdařen smyslem pro humor, neměl by ji číst, či jen za přítomnosti svého lékaře.

JAK TO VŠECHNO VLASTNĚ ZAČALO...

Za devaterými horami a devaterými řekami žila, byla jedna rodina. Ale ne, takhle to přece nezačalo. Žili, byli děd i babka. Stop. Taky ne. Bylo, nebylo. Úplně špatně, jasně že bylo.

Takže začneme tam, kde většina pohádek končí, protože tohle není pohádka, ale čistočistě pravdivý příběh. Občas drsný, občas smutný, někdy k popukání. S bolestí. Zklamáním. Skepsí. Smutkem. Nasraností. Radostí. Vztekem. S potěšením. S kapkou hysterie. Se spoustou legrace. A možná špetkou lítosti. Život. Život přesně takový, jaký doopravdy je. Pravdivý. Bez zbytečností. Bez příkras. Bez keců.

A jak to všechno vlastně začalo?

Jak jinak než svatbou.

A ne ledasjakou. Nevěsta s přirozeně blondatými vlasy a krásnými vyšívanými bělostnými šaty kráčela vstříc svému princovi ve fraku. Princovi s dlouhými černými vlasy. Delšími než měla ona princezna. A tak je tomu dodnes. Leč nepředbíhejme. Nevěsta kráčela kostelem ve svém rodném městě, záře svíček teple prosvěcovala majestátnost okamžiku.

Střih. Sakra. Říkám, že tohle není pohádka. Nevěsta byla sice tak přirozeně blondatá, jak je to jen možné, leč žluť jejích vlasů byla podobná spíše použité podestýlce, na niž čůralo stádo přežvýkavců s akutními potížemi močového ústrojí. Něco jako účes drželo nevěstě na hlavě jen díky komplikované a několik dekagramů vážící výstroji a výzbroji sponek, pinetek, pinzet a dalších naprosto zbytečných cetek. A gravitaci, té hnusné odvěké nepřítelkyni všech nevěst a pornoherců, se vysmívala i díky použití ultra mega giga gama tužícího spreje, kvůli němuž zhubla ozonová vrstva o pěkných pár metrů. Zato budoucí manžel měl kadeře ebenově zbarvené. Umyté. Jemně se kroutící do sexy bohatých kudrn. Lehce elegantní. Přirozené. Efektní. Nevтіravé. Sexy. Zatraceně sexy. Ale ne okatě a podbízivě. Můj drahý zateďužjenpůlhodinujakožefaktopravdumanžel byl jedním z nejvlasatějších mužů na svatbě, protože jak nevěstin otec, tak ctihodný pan farář házeli kolečky svých holých lebek po okolostojících svatebních hostech oslepující lesklá prasátka. Pan farář to má asi tak nějak v popisu práce, anebo jsem zatím potkala jen velmi málo hippie farářů, ale můj vlastní otec je na zhruba čtyřiceti procentech povrchu lebky úplně bezvlasý už asi od doby, kdy jsem se přestala v noci počůrávat. A to už je naštěstí nějaký ten pátek. Jako velmi tolerantní nevěstě mi plešky neva. Protože to prostě k mému tátovi patří. Stejně jako zarůstající nehty, nakažlivý černočerný humor a umění uvařit tu nejlepší krupicovou kaši na světě. Bez žmolků.

Tohle všechno a tisíce dalších věcí mi jako dobře nabitý zásobník kulometu v ruce Arnolda Schwarzeneggera rotovalo v hlavě při průchodu majestátní chrámovou lodí kostela rodného města.

Chyba. Zase. Jako prase. Prostředí posvěceného místa by bylo možná majestátní, možná snad i monumentální, nebýt toho, že se ženich s nevěstou dozvěděli asi měsíc před svatbou, že se bude kostel renovovat. A tak úchvatný oltář a neméně úchvatná výzdoba, všichni ti barokně prdelatí andělíčci a něžné, lehce prsaté madonky byly zahrazeny neméně monumentálním lešením, ale skutečnost, že jsme se nacházeli na stavbě místo na svatbě, nezachránily ani kilometry bílého vikslajvantu a množství kytek odpovídající honosné pohřební hostině. Tedy pardon, svatební – ovšem ta byla naplánována až po obřadu, nikoli souběžně s ním. A můj vlastní otec, krev mé krve, má sennou rýmu. Normálně kýchá už jen při otevření sáčku s černým čajem, ale v kostele se kupodivu nadmíru držel. Zřejmě je udolán silou okamžiku. A tak slavnostní cestu k oltáři bohudíky nenarušily žádné mocné exploze nosních či jiných dutin, o *eine kleine romantische* náladu se však postarala sama nevěsta, která s každým krůčkem přibližujícím ji ke stvrzení manželského pouta nedokázala ovládnout smích.

Tedy ne že by nevěsta byla nějaká urehtaná hippisačka závislá na lysohlávkách nebo vystíhovaná hysterka, která na sebe musí upozorňovat i v den, který byl v podstatě určen jen jí a asi na dvacet

procent jejímu vyvolenému (a to jen v tom případě, že má budoucí manžel čistý trestní rejstřík, žily a při případné policejní kontrole by nadýchal do jednoho promile alkoholu), ale mé tehdejší já si prostě nemohlo pomoci – při pohledu na ty zástupy vážných příbuzných, z nichž některé jsem zatím vůbec neznala, některé jsem znala jen z fotografií a některé jsem zase znala až moc. (Třeba jako tetu Hanku, která si pamatuje, jak jsem v pěti letech, kdy jsem s culíky trčícími do všech světových stran, umně svázanými umělohmotnou kopretinkou, dělala v zašlé chodbě socialistického panelákového domu při pozvání na kafe průměrně dobře zvládnutou stojku. Při tomto nezbytném gymnastickém cviku mi vlivem zlovlné gravitace přepadla růžová, doma šitá sukýnka na plochý hrudníček, a všichni obyvatelé paneláku se tak mohli důvěrně seznámit se zašedlými kalhotkami s beruškami, které se tak krásně odhalily.) Jenže jak jsem na svatbě koukala na všechny ty lidi, známé i neznámé, s vážnými a slavnostně napjatými tvářemi, na ty cizí zubaté děti, které budou po skončení obřadu už patřit i do „mé“ rodiny, nemohla jsem se ovládnout. Něco mi sepnulo v hlavě a prostě to nešlo. Nee.

A tak jsem se – vysmátá – snažila, seč jsem mohla, ovládnout cestou k oltáři své nevhodné emocionální výbuchy, koutky úst mi přesto vylétaly směrem vzhůru jako dravec s ulovenou myší. Klidu na duši mi nepřidaly ani vtípné poznámky vlastního otce, jimiž glosoval ostatní vážné a vážené svatební hosty. Atmosféru připomínající

komediální šarádu tehdy populárního Felixe Holzmana však naštěstí lehce zklidnil pohled do šedo zelených očí drahého milovaného a svatební obřad tak mohl proběhnout ve vší vážnosti a počestnosti.

Po svatbě nás – dva před Bohem sezdané holoubky – odvedla fotografka k blízké farní zahradě k nutnému a nudnému focení. Taková svatba se přece jen uskuteční třikrát až čtyřikrát za život, tak je nezbytné nasekat co nejvíc snímků, ať mají matinky, i ty vyženěné a vyvdané, nad čím slzet.

Můj milovaný byl však zřejmě svatbou nějak osvícen či co. Jak jinak si lze vysvětlit, že muž, který má normálně před ženami šarm studené bramborové kaše (kterou já tedy naprosto miluju), fotografka obskakovala s výrazem podobným orgasmu a vykřikovala u toho nadšené pochvaly: „Že vy jste to už někdy dělali? No to je úžasný!“ Coby novopečená nevěsta jsem v tu chvíli měla opravdu velikou chuť odejít a nechat čerstvému manželovi a paní fotografece trochu diskrétního soukromí v klidu a míru farní zahrady.

A v podobném duchu se odehrál i zbytek svatebního dne.

